

MAAILMANKUULU KIRJAILIJA. ÄITI.
MURHAAJA.

Suomentanut
Heidi Nieminen

RAKKAUDELLA, ÄITI

WSOY

ILIANA XANDER

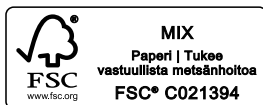
ILIANA XANDER

RAKKAUDELLA, ÄITI

Suomentanut Heidi Nieminen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Love, Mom

Copyright © 2024 Iliana Xander

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos

© Heidi Nieminen ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52465-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Prologi

En ole eläissäni satuttanut ketään. Nyt teki kuitenkin mieli motata nyrkillä kasvoja, jotka tuijottivat minua sanomalehden etusivulta. *Tuota naista* ja hänen iänikuisia punattuja huuliaan ja pitkiä mustia hiuksiaan. Sievät kasvot kätkivät taakseen hirviön.

MENESTYSKIRJAILIJA LÖYDETTY KUOLLEENA

E. V. Rengenä paremmin tunnettu, inhorealisticista trillereistään kuuluisa Elizabeth Casper, 43, löydettiin kuolleen, todennäköisesti traagisen tapaturman seurauksena.

Häntä jäivät kaipaamaan rakastava aviomies Ben Casper ja 21-vuotias tytär Mackenzie Casper.

Maailmalla ollaan järkyttyneitä lahjakkaan kirjailijan liian varhaisesta poismenosta. Fanit ympäri maailmaa kokoontuvat yhteen muistelemaan nerokasta suosikkiaan.

Valhetta kaikki...

Pitelen lehteä vapisevin käsin. Kylmä hymy ilkuu minulle lehdestä, ja haluaisin raastaa sen riekaleiksi ja pyyhkiä mielestäni.

Hän sai mitä ansaitsi.

Kuolema oli hänelle oikein.

Olisi vain saanut tapahtua paljon aikaisemmin.

ENSIMMÄINEN OSA

1

MACKENZIE

Tällaisia hautajaisia harvoin näkee – ei kyyneleen kyyneltä.

Äidin muistotilaisuus on vuoden, tai ehkä hänen koko elämänsä, näyttävin performanssi.

Sitä eivät Saint John's Memorial Centerin ulkopuolella tungeksivat fanit tiedä. He luulevat kokoontumisen olevan spontaani eivätkä tiedä, millaisia summia on kaadettu influenssereille, juorupalstojen kirjoittajille ja kirjabloggaajille sen mainostamiseksi.

Äidin kuoleman jälkeen hänen teoksensa ovat taas hallinneet myydyimpien kirjojen listaa.

Siinä näet, äiti! Vaikka olet kuollut, nimelläsi tehdään yhä rahaa.

Kuolema on ollut lehtiotsikoissa koko viikon, ja siitä on esitetty villejä teorioita.

E. V. RENGE MENEHTYI URANSA HUIPULLA.

OLIKO TRAAGINEN KUOLEMA ONNETTOMUUS VAI...

Siitä syystä tuo salin perällä seisova mieskin on täällä. Puku päällä, keski-ikäinen, omituiset viikset.

»Tämä on yksityistilaisuus. Olkaa hyvä ja poistukaa», isoäiti käy käskemässä hiljaa.

Pakotettu hymy haihtuu isoäidin kasvoilta heti, kun hän kääntää miehelle selkensä.

Asekatelo erottuu miehen puvuntakin alta turhankin selvästi – hän on rikosetsivä. Hän kävi meillä pari päivää sitten. Avasin oven, ja hän

rupesi kyselemään äidistä, mutta sitten isoäiti pyyhälsi paikalle kuin hurjistunut kana.

»Minä hoidan tämän, Mackenzie», hän sanoi käskävästi ja astui eteeni. Kun lähdin pois ovelta, kuulin hänen sanovan etsivälle kipakasti: »Kehtaattekin – häiritä nyt lasta, joka on vasta menettänyt äitinsä.»

Nyt mies passitettiin taas matkoihinsa.

Lehdissä ja blogeissa on jo päiväkausia esitetty ties mitä hullua äidin kuolemasta. Kuolemansyöntutkinnan mukaan totuus on kuitenkin vähemmän jännittävä – äiti liukastui joka-aamuisella kävelyllään lähimetsässä ja löi päänsä kiveen.

»Epäonnea», tutkijat sanoivat. Kuinka ollakaan, se on aihe, josta äiti kirjoitti paljon bestsellereissään.

On varsin mahdollista, että jotkut sittenkin surevat.

Niin kuin narttumainen Laima Roth, joka neuvottelee tuolla kustantajan kanssa kuin missäkin bisnestapaamisessa? Epäilemättä. Hän toimi äitini kirjallisuusagenttina yli kaksikymmentä vuotta. Nyt hän saa heittää hyvästit uusille teoksille, joita heillä oli suunnitelmissa. Varmasti hän kuitenkin tahkoaa rahaa erikoispainoksilla, syrjäväreillä, juhlabokseilla ja sen sellaisilla. Myynti ei koskaan tyrehdy.

Äiti tuhkattiin jo monta päivää sitten. Yksityisseremoniassa oli paikalla vain kymmenkunta omaista eikä kyneleitä vuodatettu sielläkään.

Tämä muistotilaisuus on julkisuustempaus. Kuulemma »ystäviä» varten, jotka haluavat kunnioittaa äidin muistoa. Kunnioitus oli kyllä äidille tärkeää, mutta että »ystäviä»? Ei hänellä tainnut olla ketään läheistä, vaikka nyt parin tunnin aikana muistopuheiden pitäjät ovat ylistäneet häntä kuin Shakespearea ikään.

Rakennuksen ulkopuolella tungeksii väkeä, mutta sisällä on suuresta saattojoukosta huolimatta kolkon hiljaista. Kaiku saa kuiskaukset kimpoilemaan seinästä toiseen.

Seinustalla on jättiläisvälikuva äidistä korkeakauluksissa pitsipaidassa, taustanaan punaisia ruusuja. Kirjailijakuvan alla lukee *E. V. Renge*. Kustantamon palkkaama keski-ikäinen, boheemi valokuvaaja ikuistaa sitä kaikista mahdollisista kuvakulmista. Ja kustantajasta, agenteista ja isästä sen kanssa. Hän pyysi minuakin poseeraamaan, mutta kieltäydyin.

Ei helvetissä.

Vastapäisellä seinustalla on kuva äidistä työhuoneellaan. Kasvot ja hiukset on laitettu, mutta hän istuu kirjahyllyn edessä vähän kuin ajatuksissaan. Tämän epävirallisen kuvan alla lukee hänen oikea nimensä, Elizabeth Casper. Se on tarkoitettu toisenlaiseen käyttöön, esimerkiksi sanomalehtiin, isoäidin seurakunnalle ja äidin tukemille hyväntekeväisyysjärjestöille.

Seison ennemmin täällä salin perällä, kaukana salamavaloista, isoisän kanssa, joka ei välitä äidistä vähääkään – eikä ole koskaan välittänytään. Eikä sen puoleen siitäkään, miltä näytän.

Toisin kuin isoäiti. Ennen kotoa lähtöä hän pyysi minua olemaan laittamatta tyyliini kuuluvia vahvoja rajauksia ja mustaa huulipunaa.

»Ja pue ylessi jotain soveliasta.»

Käytän melkein aina mustaa. Se jos mikä sopii muistotilaisuuteen. Niin kuin mustat rajaukset ja huulipunakin, jotka laitan hänestä piittaamatta.

Isoäidillä on tietysti yllään Dioria ja kalliit korut. Hän kiertelee seurustelemassa kaikkien kanssa.

Isä näyttää komealta hienossa mustassa puvussaan. Ilme on nyreä, mutta se johtuu ehkä vieroitusoireista. Vaikka hänen vanhempansa eivät asu sen kauempana kuin neljän tunnin ajomatkan päässä, he ovat silti asuneet meillä äidin kuolemasta lähtien. Isoäiti vahtii, ettei isä aloita juomista liian aikaisin päivällä, ja on omaksunut perheenpään aseman, nyt kun äiti on poissa.

Entä minä sitten? Haluaisin itkeä, mutta todellisuus ei ole vielä täysin valjennut. Haluaisin surra, mutta minusta on aina tuntunut, ettei äiti oikein välitä minusta. Se teki minut viime vuosina katkeraksi, ja me vieraannuimme toisistamme.

Paras ystäväni EJ sanoo, että suru iskee viiveellä. Tai ehkä minä vain olen sydämetön. Pyysin, ettei EJ tulisi, koska en halunnut parhaan ystäväni näkevän, miten vinksahdanutta elämäni on ollut oikeastaan niin kauan kuin jaksan muistaa.

Hän tulee illalla meille »lähipiirille» tarkoitettuun juhlaan. Luvassa on todennäköisesti bileet, vaikka heidän mukaansa on tarkoitus juhlistaa äidin elämää.

Silmäilen ympärilleni ja huomaan kiusaantuneena tutun hahmon kättelemässä isää. Hän on yliopistoni dekaani. Käänän katseeni pois

silmiä pyöritellen. Äidillä oli tapana mielistellä häntä. »Sinun tulevaisuutesi tähden», äiti sanoi kerran. Hän piti yliopistolla luennon ja lahjoitti rahaakin. En yhtään ihmettelisi, vaikka he pystyttäisivät hänen kunniakseen jonkinlaisen muistomerkin.

Äidin terapeuttikin on paikalla. Kaksi hänen kustannustoimittajistaan. Kaikki kolme assistenttia. Perheen lakimies. Useimmat äidin »ystävistä» ovat vain ihmisiä, joiden kanssa hän oli tekemisissä työasioissa.

Haluaisin itkeä, kunpa pystyisinkin, mutta kyyneleitä ei vain tule. Koko viikon tapaturman jälkeen, kun asuin kotona enkä kaupunkiyksiossani, ajattelin jatkuvasti häntä, kaikkea tapahtunutta, meidän pientä, vinksautunutta perhettämme. Kyllä minua suretti muttei niin paljon kuin varmasti kuuluisi.

Isä vilkaisee puhelintaan ja lähtee kiireesti kävelemään ovelle. Näen siellä lippispäisen miehen, joka kääntyy ympäri ja poistuu salista. Isä seuraa perässä.

Nyt voisi olla hyvä hetki sanoa isälle, että päätäni särkee ja olen hajoamispiteessä – valheita tietenkin – joten minun pitää päästä pois. Tunteet ovat pinnassa, vaikka niistä on vaikea ottaa selvää. Tiedän vain, että haluan pois kaikkien näiden ihmisten luota.

Astun tyhjiin aulaan, josta pääsee eteiskäytävään, ja näen isän juttelevan miehen kanssa sen perällä.

Lähden heitä kohti ja hidastan askeleita kuullessani puoliääneen lausutut sanat: »Senkin paskiainen.»

Mitä hittoa?

Vetäydyn oven taakse niin, etten näe heitä mutta kuulen silti, mitä he sanovat.

»Ei täällä», isä sihahtaa. »Kuinka kehtaat tulla tänne?»

»Ai kehtaan? Minulla on kaikki oikeus olla täällä.»

»Häivy. Heti paikalla.»

Mies naurahtaa hiljaa. »Epäileekö hän jotain?»

»Kuka?»

»Mackenzie.»

Sydän sykähtää levottomasti, kun kuulen nimeni.

»Älä sinä puhu tyttärestäni.»

»Ei siis epäile. Ovelasti vedetty, *Benkku*.»

Benkku? Ei kukaan käytä isästä sellaista lempinimeä.

»Sanoin jo, että häivy», isä jatkaa jo epätoivoisen kuuloisena. »Ala mennä. Puhutaan sitten myöhemmin.»

Astun lähemmäs kurkistaakseni oven takaa, mutta voi apua, parketti maton alla narahtaa.

Voi helvetti.

Jähmetyn paikoilleni kuin peura ajovaloissa. Kuulen vaimeita askeleita, ja isä ilmestyy oviaukkoon. Minut huomattaessaan hänen kasvoillaan häilähtää paniikinomainen ilme.

»Mistä te oikein puhuitte?» kysyn ja kurkistan ovesta, mutta vierasta miestä ei enää näy.

Isä hieroo käsillä kasvojaan. »Ei oikein mistään.»

»Riitelittekö te?»

»Ei, tyy. Juteltiin vain.» Hän vetää puvuntakin taskusta taskumatin.

»Oliko se joku tuttu?»

Isä ottaa hermostuneen huikan ja huokaisee syvään. »Ei, joku ihan vieras.»

Ilmiselvä valhe.

Hän sujauttaa taskumatin piiloon ja iskee minulle silmää. »Miten jakselet?»

»En kestä tätä. Kaikki nämä ihmiset –» Jätän lauseen roikkumaan. Pyöräytän vain silmiäni ja nyökäytän kohti salia.

»Sanos muuta.» Isä sulkee silmänsä ja nipistää nenänvartta.

»Entä sinä?»

Isä ja äiti eivät olleet mikään unelmapari. Varsinkaan viime aikoina. He riitelivät enemmän kuin koskaan. Enkä minä edes nähnyt sitä kuin viikonloppuisin, kun tulin kotiin, sillä olen jo pari vuotta asunut vuokralla pienessä yksiössä yliopiston lähellä.

Isä vetää raskaasti henkeä ja puhalttaa yhteen puristettujen huulten välistä. »Ihan hyvin, tyy.» Hän taputtaa minua kevyesti olalle. »Kyllä tämä tästä. Voit hyvin lähteä, jos haluat.»

»Nähdään sitten kotona», sanon ja lähdän käytävään, josta pääsee takaovelle.

Varsinainen show alkaa ulkona, kun muistotilaisuuden vieraat ovat lähdössä. Ainoat, jotka surevat äitiä aidosti, ovat fanit eri puolilla

maata. Kustantamo on järjestänyt paikalle PR-tiiminsä ohjailemaan tapahtumaa. Ja he todellakin sanovat sitä *tapahtumaksi*. He ovat palkanneet näyttelijöitä aiheuttamaan häiriötä, huutamaan hävyttömyyksiä ja sotkemaan yhden äidin kuvista. Kutsumaan E. V. Rengeä paholaiseksi. Niinhän sitä sanotaan, että julkisuus on aina hyvästä, oli se millaista tahansa. Tiedän suunnitelmasta, koska siitä kerrottiin minulle etukäteen. Sen jälkeen, kun olin ensin allekirjoittanut salassapitosopimuksen. PR-yrityksen junaileman tempun on tarkoitus antaa potkua kirjamyynntiin ja synnyttää oikea ostoryntäys.

En todellakaan halua mennä pääovesta suoraan paparazzien ja hullujen fanien keskelle.

Huokaisen helpotuksesta, kun astun ulos rakennuksen takaovesta. Varmistan ensin, ettei parkkipaikalla näy ketään ja kävelen sitten autolleni.

Puhelin soi.

»Luojan kiitos», puuskahdan tervehtimättä. »Pääsin lähtemään.»

»Hei, Tuittu, kohta se on ohi.» EJ:n rauhoittava ääni on kuin balsamia sielulleni.

»Kai sinä olet tulossa?»

»Olen jo matkalla. Voi olla, että ehdin sinne ennen sinua.»

»Varo sitten paparazzia portilla.» Avaan auton oven. »Siellä on ihan varmasti... Hetkinen.»

Etupenkillä on kirjekuori. Kumarrun ihmeissäni ottamaan sen.

»Odota hetki.» Panen hänet kaiuttimelle, istun autoon ja tarkastelen sitten kirjekuorta. »Mitä helvettiä...»

»Mitä nyt?» EJ kysyy.

»En ole varma», vastaan ja luen sydän pamppaillen, mitä kuoreen on kirjoitettu.

Ykkösfanilta. XOXO

2

Kuuluisuus, jopa kirjallisuusosalalla, tuo tullessaan kiitosta, fanipostia, stalkkereita ja toisinaan virtsanäytteen tai veriset alushousut. Hulluja riittää. En viitsi edes puhua kaikkein sairaimmista jutuista. Niitäkin oli riittämiin.

Vilkaisen varuillani ulos auton ikkunasta. Parkkipaikalla on täyttä, mutta ketään ei näy.

»Mikä on, Kenz?» kuuluu EJ:n huolestunut ääni puhelimesta.

»Fanipostia», minä vastaan ja katson taas kirjekuorta.

»Onko se taas jotain hullua?»

»Se ainakin on hullua, että kirje oli autossa sisällä.»

»Unohditko lukita ovet?»

»Pöh, en kai minä sellaista tekisi. Toivottavasti se ei ole risiiniä tai muuta sellaista. Pitäisi kai heittää tämä menemään.»

»Ei kun avaa se! Siellä voi olla jotain huvittavaa.»

EJ halusi aina kuulla äidin faneista.

»Okei sitten!» Repäisen kirjekuoren auki.

Raotan sitä varovasti mustaksi lakatuilla kynsilläni ja kurkistan sisään. Fanien kanssa ei voi koskaan olla liian varovainen. Kaikenlaista outoa on tapahtunut. Äidille lähetetään vaikka mitä. Rakkauskirjeitä, uhkauksia, fanien omia käsikirjoituksia, leluja, keksejä, hiussuortuvia. Virtsanäyte oli aika ällöttävä. Yksi tyyppi lähetti photoshopatun kuvan itsestään ja äidistä, siemennesteen peitossa.

»No, sano jo. Mitä siellä on?» EJ kysyy malttamattomana.

»Papereita. Luultavasti joku kynnelten tahrима kirje.»

»Lue se.»

EJ on aivan innoissaan karmivista jutuista. Hän valmistui vuosi sitten samasta yliopistosta, jossa minä opiskelen, ja tekee freelancerina sekalaisia IT-hommia. Vaikka hän nykyään on lahjakas ohjelmoija ja tienaa 23-vuotiaana koodaustöillä paremmin kuin aikuiset keskimäärin, vuosia sitten kun me tapasimme, hän oli nörtti. Hän kertoi joutuneensa kertaamaan yhden kouluvuoden, koska lintsasi niin paljon ja vietti kaiken aikansa kotona tietokoneella. On hän edelleen nörtti, mutta nyt hän on löytänyt muita samanhenkisiä ihmisiä. Sellainen voi muuttaa koko elämän.

Otan kirjeen kuoresta ja avaan sen.

Se on käsin kirjoitettu ja kolme sivua pitkä. Sivujen toinen reuna on röpelöinen niin kuin ne olisi repäistyt muistikirjasta.

»No, mitä siinä sanotaan?» EJ hoputtaa kärsimättömänä.

»Malta nyt hetki! Muista, että kärsivällisyys on hyve.»

Ensimmäisellä sivulla on vain pari riviä, jotka luen hitaasti ääneen:

Haluatko kuulla salaisuuden?

Rakkaudella, äiti.

3

»Mitä helvettiä?» minä sanon ja katson sitten vihaisesti seuraavaa sivua. Niskakarvat nousevat pystyyn.

Erotan tekstistä tuttuja nimiä. Vasemmassa yläkulmassa on kahdenkymmenen kahden vuoden takainen päiväys ja paikka: *Old Bow, Nebraska*.

Jos tämä on jotain sairasta pilaa, se on pitkälle mietittyä, sillä tiedän tuon paikan. Vanhempani opiskelivat siellä yli kaksikymmentä vuotta sitten.

»Tuittu, oletko vielä siellä?» EJ kysyy.

»Soitan sinulle kohta takaisin.»

»Mikä hätänä?»

»Ei mikään. Soitan pian.»

»Muistakin soittaa.»

Seuraavat viisi minuuttia istun hievahtamatta paikoillani. Luen kolmisivuisen kirjeen, ja möykky vatsassa kiristyy. Luen kirjeen toiseen kertaan ja kääntelen sivuja, ettei minulta varmasti jää mitään huomaamatta.

En tiedä kovinkaan paljon vanhempieni elämästä, mutta sen kuitenkin, mistä he ovat kotoisin. Kirje vaikuttaa henkilökohtaiselta, luotamukselliselta. Äiti ei koskaan halunnut puhua menneisyydestään. Miksi hän nyt kirjoittaisi siitä minulle?

»Se on monimutkaista», hänellä oli tapana sanoa.

Hänen kirjojensa perusteella sanoisin, että kamalaa. Kriitikot kehuivat hänen mielikuvitustaan »ilmiömäiseksi». Minusta se on mielipuolista ja pohjautuu selvästi hänen elämäänsä. Miksi kukaan vanhempi kertoisikaan lapselleen kurjasta menneisyydestään?

Ensimmäinen ajatukseni on työntää kirje suureen kirstuun muiden viestien joukkoon, joita äiti on yli kaksikymmenvuotisen kirjailijan-uransa aikana saanut. Se on kotona hänen työhuoneessaan, vanha goottilainen järkäle kuin hauta-arkku, omistettu fanipostille.

Mutta uteliaisuuteni on herännyt. Mitä jos kirje todellakin on äidiltä?

Tiedän keinon tarkistaa, onko se aito.

Käynnistän auton ja lähden ajamaan kohti kotia.

Kaupungista on vanhemmilleni tunnin matka. Vaikkei äiti antanutkaan minun hakea muiden osavaltioiden yliopistoihin, pidin pääni siinä, etten halunnut asua kotona opiskeluaikana. Muuttamalla keskustaan sain edes vähän omaa tilaa.

Käyn kotona usein, joka toinen viikonloppu. Äidin kuoleman jälkeen olen taas asunut siellä. Se oli tietenkin isoäidin idea, »jotta voimme jakaa surumme», niin kuin hän asian esitti. Vaikka olen melko varma, ettei kukaan meistä pahemmin sure.

Tunnin päästä käynnyn yksityistielle, joka vie vanhempieni talolle. Se on 650 neliön kartano kahden hehtaarin tontilla, jolla sijaitsee myös erillinen vierastalo, uima-allas ja metsälampi lähellä järveä.

PR-firman palkkaama vartija nökökö minulle. Olisi kuitenkin pitänyt arvata, ettei yksi turvamies riitä, sillä en pääse kuin sata metriä eteenpäin, kun näen heidät lähellä pääporttia – miesjoukko ampuu metsästä kameroineen räpsimään minusta kuvia.

»Mackenzie, oliko äitisi kuolema mielestäsi onnettomuus?»

»Mackenzie, kirjoitanko hänen keskeneräisen romaaninsa loppuun?»

»Neiti Casper!»

»Tämä on yksityisaluetta!» huudan heille ikkunan läpi. He tietävät sen kyllä. Eivät vain välitä. Onneksi he eivät sentään kehtaa seurata minua, kun ajan hitaasti avautuvasta metalliportista sisään.

Hetken päästä astun jo etuovesta eteiseen.

Vastaan tulvahtaa tyrmäävä, makea tuoksu – ystävät, työtoverit ja fanit ovat lähettäneet satamäärin kukkia. Kaikkialla näkyy pitopalvelun työntekijöitä valmistelemassa illan juhlaa.

Suuntaan suoraan äidin työhuoneelle kirjekuori kädessäni.

Ovi on lukossa. Vain äidillä oli siihen avain, tai niin hän ainakin luuli. Sinne ei ollut asiaa ilman häntä. Tiedän kuitenkin, minne isä on piilottanut vara-avaimen. Siitä on jo monta kuukautta, kun näin hänen livahtavan salaa sisään. Äiti ei saanut koskaan tietää siitä, ja isän toiminta puhuu selvää kieltä vanhempieni huonoista väleistä.

Nyt minun on kuitenkin päästävä työhuoneeseen.

Vierasvessan ulkopuolella riippuu etninen naamio, jonka paksujen tekohiusten sekaan työnän käteni. Avain löytyy pehmeän, kumimaisen kallon sisältä.

»Jes!» henkäisen hiljaa. Onneksi se on edelleen samassa paikassa.

Kipaisen käytävän päähän, avaan työhuoneen oven ja lukitsen sen perässäni.

En ole koskaan ollut täällä yksin, ainoastaan äidin kanssa. Huone kiehtoi minua vain siksi, että hän piti sen aina lukittuna. Se oli hänelle kirjoitusrauhan valkama. Se oli ennen se.

Odotan surun valtaavan mieleni, tavoittavan minut nyt, tässä paikassa, mutta ei. Ei kyyneltäkään. Ei oikeastaan edes haikeutta, pelkkää katkeruutta vain.

Emme olleet äidin kanssa koskaan läheisiä. Sain kuulla, että hänen perustamansa pieni rahasto kattaisi opintoni, mutta siinä kaikki. Ei mitään ylimääräistä. Ei minkäänlaista perintöä. Kaikki menee isälle. Olisi mukava hurskastella, että emme rakasta vanhempiamme heidän rahojensa takia, mutta äiti ei jättänyt minulle opiskelurahaston lisäksi pennin hyrrää, vaikka tienasi miljoonia. En voi kirkkain silmin väittää, etten olisi vihainen tai vähintäänkin närkästynyt. Joten ei, en kuulu äidin ihailijakuntaan. Vai että halusi antaa minulle opetuksen? Pitäköön läksynsä. Pärjään kyllä omillani.

Nyt haluan selvittää, mistä syystä sain tämän nimettömän kirjeen. Ehkä se on osa opetusta. Jos se ei sittenkään ole mikään jekku vaan aito jäähyväiskirje äidiltä, ehdin myöhemmin tutkia paikkoja tarkemmin.

Tarvitsen aitouden tarkistamiseen vain pienen kehyksen äidin valtavalta mahonkiselta työpöydältä. Se on – rumpujen pärinää, kiitos – muistutus siitä, miten pitkälle hän on päässyt. Niinpä. Sellainen oman olan taputus. Kehyksessä on ensimmäinen sivu äidin esikoisromaanin *Valheita, valheita ja kalavelkoja* alkuperäisestä käsikirjoituksesta. Se on

kansainvälinen bestseller, jota on myyty miljoonia kappaleita ja joka nosti E. V. Rengen maailmanmaineeseen.

Nyt sivusta saisi varmasti tuhansia dollareita. Se on käsin kirjoitettu ja peräisin vanhasta päiväkirjasta, jota äiti piti teini-ikäisenä. Ihan totta, niin vanha se on, lähes kolmenkymmentä vuotta. Äiti aloitti menestysteoksensa kirjoittamisen kuusitoistavuotiaana. Ei häntä turhaan neroksi sanota.

Tarvitsen tätä pientä muistoesinettä, jotta voin verrata sitä nimetmän fanin jättämään kirjeeseen.

Istahdan pöydälle – äiti olisi tappanut minut siitä hyvästä – lasken kehystetyn sivun pöydälle, avaan kirjekuoressa olleet sivut ja tarkastelen niitä vierekkäin.

En tietenkään ole mikään grafologi tai rikosteknikko, mutta kumarun tutkimaan molempia tekstejä kirjain kirjaimelta. Sitä miten I:t kaartuvat yläosasta, miten isän nimi Ben on kirjoitettu niin, että B:ssä on alhaalla kiemura. Pilkut, kysymysmerkit, se miten yksi sana on alle-viivattu kahdesti kirjeessä ja täsmälleen samalla tavalla kehystetyllä sivulla, heti Prologi-otsikon jälkeen.

Viisi minuuttia myöhemmin niskaa särkee köyrystä asennosta, silmiä pisteleä tihrustamisesta ja vatsassa kaihertaa levottomuus. Käsiala on kehystetyssä sivussa ja kirjeessä täysin identtinen.

»Outoa», mutisen itsekseni.

Se ei silti todista, että kirje on peräisin äidiltä.

Sen alkuperä askarruttaa minua.

Ei kuitenkaan niin paljon kuin se, miten kirje loppuu:

Haluan paljastaa sinulle salaisuuteni.

ENSIMMÄINEN KIRJE

Nuorena ei osaa arvostaa mukavia miehiä vaan ihastuu aivan väärin tyyppeihin.

Ensirakkaus voi olla suorastaan myrkyllistä. Joskus sitä päättää silti jäädä. Niin minulle kävi Ben Casperin kanssa.

Miksi edes rakastuin häneen? Hyvä kysymys. Nykyisyys on tavallaan kooste kaikesta siihenastisesta. Ehkei menneisyyttäni voi virheeksi sanoa. Pikemminkin viheliäiseksi sattumusten sarjaksi. Mutta palataan siihen myöhemmin.

Olennaista on, että elämässäni oli ollut pelkkiä oman edun tavoittelijoita. Entä Ben? Hänellä oli kyky saada muut tuntemaan itsensä tärkeäksi. Hän oli ensimmäinen, joka oli minusta kiinnostunut tavalla, joka sai minut hullaantumaan.

Korviani myöten.

Opiskelin viimeistä vuotta luovaa kirjoittamista. Asuin Old Bow'ssa, pienessä yliopistokaupungissa Nebraskassa. Keskusta oli rakentunut kolmen kilometrin matkalle päätien varteen ja ympärillä kasvoi metsää. Se tuntui olevan eristyksissä muusta maailmasta. Minusta se oli vain hyvä. Tällaisessa paikassa saisin olla rauhassa menneisyydeltäni, tai niin ainakin luulin.

Näin Benin ensimmäisen kerran kampuksen kahvilassa. Seisoin välipala-automaatilla, ja katseemme kohtasivat.

»Vau mitä huulipunaa», hän sanoi nyökäyttäen päätään. »Mansikan-punaista.»

Ei verenpunaista niin kuin kaikki aina sanoivat, vaan mansikan. Voiko sen romanttisempaa ollakaan?

Hän väläytti poikamaisen hymyn, joka oli kuin raikas tuulahdus ummehtuneessa huoneessa. Se lupasi hauskuutta ja käsikkäin kävelyä ja ehkä sydänsuruakin. Mutta ei siinä tilanteessa tajunnut ajatella sydämen särkymistä tai sitä, ettei tuollaiseen poikaan pitäisi olla mitään mahdollisuuksia tai että hänen ystävänsä katsovat takapöydästä arvostellen ja ilkeästi tirskuen. Ei sillä ole väliä, kun lähtiessään takaisin heidän luokseen poika kääntyy katsomaan olkansa yli, virnistää taas ja iskee silmää, mikä saa sydämen pamppailemaan ja perhoset lepattamaan vatsassa ja mielikuvat lentämään – millaista olisi, jos hän haluaisi oikeasti tutustua.

Mutta kuinka ollakaan, hän halusi.

Viikkoa myöhemmin törmäsin Beniin yliopistolla. Tällä kertaa hän oli yksin, ilman ystäviä viemässä hänen huomiotaan.

»Ai hei, Mansikka!» hän huikkasi.

Polvet tutisivat ja perhoset kutittelivat taas vatsaa, kun näin hänen tulevan luokseni.

»Kuulin, että voitit novellikilpailun.»

En voinut sille mitään, että punastuin. »Niin.»

»Onnea!»

»Kiitos.»

»Taidatkin sitten olla seuraava Sylvia Plath.»

Sydämeni sykähti ilosta – hän piti kirjallisuudesta. Mitäpä siitä, että vietettiin Sylvia Plath -viikkoa ja että se luki viereisellä ilmoitustaululla.

»Anna palaa, Elizabeth Dunn.»

Minun nimeni! Ei se ollut kenenkään muun sanomana kuulostanut yhtä hienolta! Sydämeni yritti hypätä ulos rinnasta, suoraan hänen jalkojensa juureen – hän tiesi minun nimeni! Mitäpä siitä, että se luki ilmoitustaululla kuvani alla.

»Sano Lizzy vain», minä mumisin.

»Ai Lizzy?»

»Niin, Lizzy», minä toistin.

»Lizzy.» Hän virnisti. »Minä olen Ben.»

Tiedän. »Hei, Ben.»

»Hei, Lizzy. Oletko kirjoittanut muuta kiinnostavaa?»

»Tykkäätkö lukea?»

MITÄ JOS ÄITISI KUOLEMA EI OLLUT ONNETTOMUUS – VAAN MURHA?

Mackenzie Casper on aina elänyt maailmankuulun kirjailija-äitinsä varjossa. Kun synkkiä jännityskirjoja julkaissut äiti kuolee yllättäen, fanit ympäri maailman jäävät suremaan. Mutta Mackenzie ei ehdi surra – poliisit alkavat nimittäin epäillä, ettei kuolema ollutkaan onnettomuus. Sitten saapuu kirje. Salaperäisessä kirjekuoressa on sivu äidin päiväkirjasta ja siinä sanat:

”Haluatko tietää salaisuuden?
Rakkaudella, äiti.”

Mackenzie aloittaa omat tutkimuksensa ja saa kuin saakin selville monta salaisuutta, jotka hänen perheensä on pitänyt vuosien ajan. Mutta mikä niistä oli niin vaarallinen, että sen vuoksi kannatti tappaa?

**”Uskomattoman taitavaa tarinankerrontaa
ja sähköitä yllätyskäänteitä.”**

Daily Mail

